

Oikaisen epäröivin askelin puiston poikki, ikään kuin kelluisin epätodellisessa ulottuvuudessa, mutta jalkani tottelevat. Pelkään, että ajatuskuplani näkyy ja jokainen vastaantulija tietää heti, mitä olen menossa tekemään. Annan auringon tarttua kasvoilleni ja keskityn hengittämään rauhallisesti, askelten tahtiin. Tämä on asia, joka on väistämättä tehtävä, en voi ohittaa omaa elämääni, en voi hypätä tämän luvun yli vain siksi, että se on liian jännittävä. Elän tämän, elän tämän hetken ja muistan sen varmasti. Etten olisi elänyt, sitä en aio surra, sillä elämä on nyt. On kirpeä alkukevät, aurinko on antanut vihjeen kuumasta päivästä ja niinpä lyhenevät hameet värittävät katukuvaa. Naiset luopuvat tuulipuvuistaan, miehet pitkistä hihoistaan. Ilmassa on odotusta uudesta kesästä ja näyteikkunat iskevät valmiita mielikuvia tarjoten pakoa todellisuudesta. Yritän ohittaa kaiken hengästyttä ja toivon etteivät kainaloni hikeentyisi. Kengät tuntuvat ahtailta ja hameenhelma ei pysy kohdallaan, ne seikat pitävät minut kiinni tässä hetkessä. Livahdan näkymättömään baarin ovesta sisään, korjaan pikaisesti jo valmiiksi täydellisen meikkini, lisään kiharoihin lakkaa ja hymyilen peilikuvalleni. Harjoittelen sopivaa ilmettä. Hullu nainen, helvetin hullu ja kaunis, jonka vatsanpohjassa perhoset liitelevät niin, että pyörryttää. Valitsen sopivan paikan, josta pystyn helposti seuraamaan baarin tapahtumia. Olut maistuu kitkerältä, niin ensimmäinen aina, mutta jospa käsien tärinä ei näkyisi niin hyvin, kun pitelisin lasia molemmilla käsillä. Tiedän näyttäväni typerältä, eikä juoma niin tärkeä ole, mutta tarvitsen vähän rohkaisua. Toista en aio tilata. Langat täytyy pitää käsissä eikä sitä punaista saa missään nimessä kadottaa. Olen melkein tunnin etuajassa ja mietin, että voisin vielä kadota ihmisvilinään, paeta paikalta kävelykadun imuun ja muuttua ohikulkijaksi, vielä ehtisin ennen kuin mitään sattuisi. Nojaan upottavan sohvan selkänojaan eikä siinä ole hyvä istua. Suljen silmäni hetkeksi ja torun itseäni, lähden sittenkin pois, mitään ei ole vielä tapahtunut, mitään ei ole sattunut. Ei sittenkään, jos vain muuttuisin näkymättömäksi ja katselisin salaa, kun odottamani seuralainen saapuisi. Lisään hajuvettä vielä yhden suihkauksen ja huokaan mietteissäni, olenkohan seonnut vai muuten vain paljastumassa hulluksi. Lisään huulipunaa ja vilkaisen puhelinta, se on äänetön. Kadullakulkijoiden joukko harventuu vähitellen ja pian on helppo huomata, jos joku tuntomerkkeihin sopiva lähestyy. Ei ketään kiinnostavaa ainakaan, onneksi se ei ole tuo siilitukkainen. Mutta joku, jolla olisi nahkatakki ja lyhyet hiukset. Kolme tuntomerkkeihin sopivaa ehtii lipua ohi, kunnes neljäs astelee määrätietoisesti baaritiskille ja tilaa lonkeron jäillä. Katselen sinua salaa, vaikutat kivalta, mutta heti tuntuu pieni kolahdus, ehkä tämä ei ole oikein. Hymyilet tarjoilijalle ja silmäilet baaria varovasti, kuin peläten kohtaavasi jonkun epämiellyttävän. Ehkä niin on käynyt aikaisemmin. Koska baarissa on vain kourallinen ihmisiä, minut on helppo löytää, vaikka tuntomerkinäni ovat ”mustat vaatteet”. Lisäksi olen hyvin laittautunut ja varmasti sen näköinen, että odotan jotakuta, ympärilläni oleva ilma väreilee kaikissa väreissä, et voi olla huomaamatta minua. Katseemme kohtaavat ja ymmärrät saman tien, mitä jännityksestä laajenneet silmäni kertovat. Olen ensi kertaa tapaamassa toista naista.